

ческата обстановка в България, която прави невъзможна всякаква ефективна политическа опозиция срещу комунистическата партия⁶.

От 9 септември 1944 г. БРП(к) води борба за запазване и укрепване на единството на ОФ. През есента на 1945 г. в цялата страна се организират конференции, на които представители на управляващите партии подчертават „историческата роля на ОФ“, издигат лозунги за решително изпълнение на програмата на ОФ. „Ние трябва да спасим ОФ“, заявяват формиращите се опозиционни групи. Първото окръжно на БЗНС „Н. Петков“ нарежда „свикване на редовни околийски събрания за изясняване на историческата необходимост на ОФ“. Отправят се призови: „Да заработим здраво за изпълнение програмата на ОФ.“

Двете противостоящи си сили – ОФ и опозицията, се обръщат към избирателите с еднакви на пръв поглед политически лозунги. На повърхността се констатира динамика на конкретното политическо мислене, нормална за един предизборен период, но същевременно в култ се издига консерватизмът – двете групировки подчертават елементите на континуитет в идейно-програмните си схващания, за да внушават чувство на стабилност, за да спечелят доверието на мнозинството от българския народ.

Така в средата на 1945 г. в България се създава не само сложна политическа обстановка, но се наблюдава необичайна ситуация в обществено-политическата мисъл. БРП(к) от името на управляващите партии претендира, че ОФ режимът е „еталон за демокрация“, че за първи път в страната има „истинска демокрация“. Основното искане на опозиционните групи е „демократизиране на политическия живот в страната“. Своята дейност те определят като „борба за тържество на истинската демокрация“.

Политическата система в страната е наречена „народна демокрация“. Опонентите на комунистическата партия за своя цел обявяват изграждането на „българска самобитна демокрация“.